

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У. 14139/13
20.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катариницом Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., .., кога заступа Гвозден Отовић, адвокат из Београда, ул. Јаше Продановића бр. 6, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 120-01-377/2013-01 од 17.07.2013. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.03.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 120-01-377/2013-01 од 17.07.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужена да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба А.А. полицијског службеника Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе за град Београд, изјављена преко пуномоћника, Гвоздена Отовића, адвоката из Београда, против решења Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе за град Београд 01 број ... од 16.04.2013. године. Наведеним решењем одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за признавање права на накнаду за одвојени живот од породице и накнаду трошкова превоза ради посете ужој породици, за период од 01.01.2010. године и убудуће.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој Управном суду препорученом поштом дана 03.09.2013. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа истичући да му, сагласно члану 13. Закона о државним службеницима који се односи и на запослене у Министарству унутрашњих послова, те Уредби о накнадама и другим примањима запослених у државним органима и изабраних, односно постављених лица, припада накнада за одвојени живот у износу од 75% просечне зараде по запосленом у привреди Републике Србије, исплаћене према последњем коначном

објављеном податку републичког органа, надлежног за послове статистике, на дан исплате, јер му супруга и деца живе у Прибоју, а он у Београду. Сматра да су првостепени и другостепени орган у овој управној ствари поступили супротно начелу истине из члана 8. Закона о општем управном поступку, а побијано решење је захваћено и битном повредом одредаба из члана 196. став 3. у вези са чланом 201. став 1. и члана 197. став 1. Закона о општем управном поступку. Сматра да су првостепени и другостепени орган погрешно протумачили одредбе члана 48. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, као и да је закључак туженог органа у супротности са ноторним чињеницама, писменим документима и свим правилима логичког закључивања. Побијано решење се заснива на претпоставкама да је тужилац усмено тражио да буде распоређен у ПУ за град Београд, јер тужена не располаже документацијом о том питању, а тужилац се није жалио на распоређивање, нити се старешини обраћао са захтевом за премештај у место пребивалишта своје породице. Стога су разлози у образложењу оспореног решења неразумљиви, јер је нејасно који критеријум из члана 48. цитиране Уредбе тужилац није испунио. Ни за један од ових критеријума нема доказа у списима, а решење је донето само на основу претпоставки и индиција. Тужилац никада није ни усмено ни писмено тражио да буде распоређен у Београд, нити је премештен на основу интерног или јавног конкурса. Такође, првостепени и тужени орган су погрешно протумачили и одредбе члана 47. цитиране Уредбе, мешајући свакодневне трошкове превоза из члана 3. ове Уредбе са накнадом трошкова превоза ради посете породици због одвојеног живота за четири путовања месечно. Тужени орган је на погрешном становишту да се при оцени веродостојне документације као меродавне, узимају једино превозне карте и њихово прилагање, а да је искључен сваки други превоз. Наиме, тужилац је поседовао превозне карте и нудио их командиру, који му је рекао да их није потребно достављати, јер их нико не доставља, а признају им се трошкови. Такође, истиче да депешом Дирекције полиције број 33 од 26.02.2007. године, нису прописани трошкови посета породици, већ је то прописано поменутом Уредбом. Посебно указује да је раније судским путем остваривао такво право, као и да му је, док је радио у Призрену решењем 04 број 114 4/97 од 19.02.1997. године, признато право на одвојени живот од уже породице на основу чега има стечено право, па је чак правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду 50 П-91048/2010 остварио предметно право од марта 2005. године до закључно са септембром 2008. године, коју је потврдио Апелациони суд у Београду пресудом Гж1. Број 635/12 од 18.04.2013. године. Истиче да ни првостепени ни другостепени орган у поновном поступку нису поступили по налогу Управног суда из пресуде 17 У. 26011/10 од 13.09.2012. године, и нису одговорили на основу чега је тужени орган закључио да је тужиоцу било познато да ће бити премештен на рад у ПУ Београд, у време заснивања радног односа, сходно члану 48. Уредбе, да је у питању временски размак од 9 година, односно, на основу које чињенице је тужилац приликом заснивања радног односа 1991. године у Призрену, знао да ће бити премештен 2000. године у ПУ Београд. Сматра да првостепени и другостепени орган врше злоупотребу права, дајући разлоге којима се жели заобићи одговор на материјално право на основу чега је тужени орган закључио да је тужиоцу било познато да ће бити премештен на рад у ПУ Београд у време заснивања радног односа тврдећи да се тужилац сагласио приликом заснивања радног односа, да му место рада буде ван његовог пребивалишта. Такође истиче да су оспорена решења и даље остала без ваљаних разлога, за шта му је одбијен захтев, чиме је учињена битна повреда правила поступка из члана 235. став 2. ЗУП-а. Предлаже да се тужба уважи, поништи оспорено решење, као и да се обавезе тужена да тужиоцу накнади трошкове управног спора, опредељујући исте на име састава тужбе од стране адвоката у износу од 36.000,00 динара, као и за таксу за тужбу и пресуду по ТТ.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према садржини образложења оспореног решења, тужилац се приликом заснивања радног односа у првостепеном органу сагласио да место рада буде ван његовог пребивалишта, те да му не припада право на накнаду за одвојени живот од породице у складу са чланом 48. Уредбе о накнади трошкова и отпремнине државних службеника ("Службени гласник РС", бр.98/07-пречишћени текст). Такође, тужена закључује да исплата накнаде трошкове превоза ради посете породици за 4 путовања месечно, у конкретном случају није од утицаја на другачије решавање, имајући у виду да ова накнада, зависи од оствареног права за исплату надокнаде за одвојени живот.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је у извршењу пресуде Управног суда 17 У. 26011/10 од 13.09.2012. године тужени орган донео решење број 120-01-858/2012-01 од 30.11.2012. године, којим је усвојио жалбу тужиоца, поништио решење првостепеног органа 01 број ... од 15.04.2010. године и предмет вратио том органу на поновни поступак. Решењем туженог донетим у извршењу наведене пресуде овог суда, наложено је првостепеном органу да у потпуности утврди одлучне чињенице за доношење законитог решења, будући да се из решења 01 број ... од 15.04.2010. године, не види на основу чега је првостепени орган закључио да је тужиоцу приликом заснивања радног односа било познато да ће бити премештен на рад у Полицијску управу Београд, те да му због тога не припада право на накнаду за одвојени живот од породице у складу са чланом 48. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника, од чега зависе и трошкове превоза ради посете породици. У поновном поступку, а у извршењу наведеног решења туженог органа 30.11.2012. године донето је овде првостепено решење 01 број 120-1057/2013 од 16.04.2013. године, а које је потврђено тужбом оспореним решењем у овом спору.

Међутим, по оцени суда, у поновном поступку поново није дат одговор на питање, на основу чега је тужени закључио да је тужиоцу било познато да ће у време заснивања радног односа 1991. године у Призрену бити премештен 2000-ите године у Београд, те да му у складу са наведеном уредбом не припада тражено право.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења решења повредио правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, на чију сходну примену у поступку одлучивања другостепеног орган по жалби упућује члан 235. став 1. истог закона. Ово због тога што образложење оспореног решења у смислу наведене одредбе ЗУП-а, не садржи све елементе потпуног образложења, односно не садржи разлоге из којих произлази закључак туженог органа да тужиоцу не припада право на накнаду за одвојени живот од породице, као и исплата накнаде трошкова превоза ради посете породици. Наиме, супротно члану 125. став 1. ЗУП-а, на чију сходну примену у поступку одлучивања по жалби такође упућује члан 235. став 1. истог закона, пре доношења решења тужени орган није на поуздан начин утврдио чињенично стање, односно није утврдио све правно-

релевантне чињенице и околности које су од значаја за доношење законитог и правилног решења (одлучне чињенице) у складу са начелом истине из члана 8. ЗУП-а, а које се односе на утврђивање предметног права за период од 01.01.2010. године и убудуће. Ово из разлога што тужени орган приликом доношења оспореног решења није размотрио битну чињеницу, а која се односи на то да ли је, и када, првостепени орган донео решење којим је тужиоцу већ било признато право на одвојен живот од породице и ако јесте, од када, те да ли је то решење још увек на снази. Уколико постоји такво коначно и правноснажно решење које је још увек на снази и није стављено ван снаге, потребно је оценити од каквог су, и да ли су, за признавање предметног права, у тој ситуацији, од значаја услови прописани одредбом члана 48. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника ("Службени гласник РС", бр.98/2007), односно чињеница да је тужиоцу, како се то наводи у образложењу оспореног решења, било познато место рада у време доношења решења о распоређивању из СУП-а Призрен у СУП Београд, а што је био разлог за одбијање његовог захтева. Дакле, у новом поступку је, а имајући у виду напред наведено, потребно оценити постојање решења о признавању права на одвојени живот од породице, те да ли се у конкретном случају у том смислу нешто изменило, као и у погледу одвојеног живота тужиоца од породице, од чега зависи испуњеност услова за признавање права на исплату накнаде за одвојени живот од породице, а што је уједно и услов за остваривање права на трошкове превоза ради посете породици. Ако је, како се то наводи у образложењу оспореног решења, тужиоцу приликом заснивања радног односа било познато место рада и да му је и поред тога било признато предметно право, потребно је образложити, шта се то у конкретном случају у међувремену у чињеничном и правном смислу изменило због чега му је у овом поступку ускраћено то право. По оцени суда, ваљано образложење по природи ствари представља неопходну претпоставку, јер без таквог образложења није могуће ценити правилност утврђеног чињеничног стања у жалбеном поступку, а ни законитост оспореног решења у управном спору. Стога, како образложење треба да садржи правни основ и разлоге за одлуку из диспозитива и омогући странци да схвати зашто је донета одлука баш оне садржине као што је изнето у диспозитиву, а не нека другачија одлука, то је оспорено решење у конкретном случају, супротно наведеној одредби ЗУП-а, јер не садржи напред наведене податке. У вези с тим не садржи ни разлоге за закључак да су испуњени услови прописани чланом 230. став 1. ЗУП-а, да се одбије жалба коју је тужилац изјавио против првостепеног органа.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли законом прописани услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово из разлога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно, те се оцена законитости оспореног решења могла извршити без одржавања усмене јавне расправе, а неправилности утврђене у оспореном решењу које се односе на повреде правила управног поступка, тужени орган је дужан да отклони у поновном поступку.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе чл. 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган накнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је тужилац заступан од стране пуномоћника из редова адвоката, те да му у складу са тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" бр. 121/12), припадају трошкови управног спора и то за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и трошкови на име судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и судске таксе за одлуку суда у износу од 980,00 динара, па је одлучено као у ставу II диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, чије се одредбе сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.03.2015. године, 20 У. 14139/13

Записничар
Катарина Пецић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ